

изпреварил с 3,200 години времето – ако разбира се законите на повечето цивилизовани народи днес са равни по справедливост и благоволение.

Четем: "И същия закон ще бъде за туземеца и за чужденеца, който е пришелец между вас."– Исход 12:49; Левит 24:22.

"И когато някой пришелец се засели при тебе в нашата земя, да го не притеснявате. Пришелецът, който се е заселил при вас, да ви бъде като един ваш туземец и да го обичаш, като себе си, защото пришелци бяхте в египетската земя."– Левит 19:33,34.

"Ако срещнеш на *неприятеля* си вола, или осела му заблудил се, непременно да му го закараш. Ако видиш на *враждебника* си осела, че е паднал под товара си и ти се иска да отбегнеш и да не му помогнеш, непременно трябва с него наедно да помогнеш".– Исход 23:4,5.

Дори нямите животни не били забравени. Проявата на жестокост към тях, както и към човешки същества била стриктно забранена. Вола не трябвало да бъде с вързана уста докато вършее зърното поради добрата причина, че всеки работник заслужава храната си. Дори вола и магарето не трябвало да орат заедно, поради нееднаквата си сила и крачка. Това щяло да бъде жестокост. За тях също била предвидена почивка. – Второзаконие 25:4; 22:10; Исход 23:12.

Някои може да твърдят, че свещеничеството било себелюбива институция, защото племето на левитите било подържано от годишен десятък, или десет процента от индивидуалното производство на братята им от другите племена. Този факт обявен по такъв начин е непочтенно представен от скептиците, които по възможно най-невежествен начин представят в неправилна светлина едно от най-забележителните доказателства за божие участие в организацията на тази система и че това не било дело на себелюбиво и интригантско свещеничество. Разбира се то не рядко е представяно в погрешна светлина от съвременното свещеничество, което настоява за подобна система сега, използвайки го, като прецедент, без да споменават условията на нещата върху които било основано, или начина им на заплащане.

Фактически то било основано на стриктно равенство. Когато Израел влезъл в притежание на Ханаанската земя, левитите сигурно също имали право да участвуват в разделянето на земята както другите племена и все пак с изрична божия заповед не получили нищо от нея с изключение на различни градове и села за местопребиваване, разпръстнати сред различните племена, които трябвало да обслужват религиозно. Девет пъти била дадена тази забрана преди разделянето на земята. Вместо земята трябвало

да им се предвиди сигурен еквивалент и затова *десятъка* бил това разумно и справедливо предвиждане. Но това не е всичко. Макар че десятъка както вече видяхме е справедливо задължение, той не бил принудителен като данък, а трябвало да се плаща като волно пожертвование и никаква заплаха не ги обвързвала да правят тези пожертвования. Всичко било оставено на съвеста им. Единственните увещания към народа по въпроса са както следва:

"Внимавай на себе си, да не оставиш никога левитина, колкото време живееш на земята си." (Второзаконие 12:19) "И левитина който е отвътре вратата ти да го не оставиш, защото той няма дял, нито наследство с тебе в земята."- Второзаконие 14:27.

Ние питаме: Разумно ли е да предположим, че този ред на нещата е установен от себелюбиви и амбициозни свещенници? Уредба с която лишаваш себе си от наследство и ставаш зависим от подкрепата на братята си? Не ни ли учи разума на противоположното?

В хармония с това и еднакво неизключващо всяка друга основа освен тази, която твърди, че Бог е Автор на законите е факта, че нямало никаква специална наредба за почитане на свещенничеството. В нищо измамниците не биха били по-загрижени от това да си осигурят почит и респект и най-

сурови наказания и проклетия за онези, които ги пренебрегват. Но тук няма нищо подобно. Не е предвидена никаква специална почит, преклонение, имунитет от насилие или обида. Общият закон който не правел разлика между класите и не осигурявал привилегии на отделни личности бил единственната им закрила. Това е още по-забележително защото третирането на слуги, странници и възрастни хора били предмет на особено законодателство.

Например: "И чужденецът да не притесняваш, нито да го насилствуваш. Да не угнетявате ни една *вдовица* или *сираче*. Ако ги угнетите някак и извикат към мене (Бог), непременно ще послушам гласа им и гневът ми ще се разпали и ще ви убия с нож и жените ви ще бъдат вдовици и чадата ви сирачета." (Исход 22:21-24; 23:9; Левит 19:33,34) "Да не онеправдаваш *сетен сиромас* и беден от братята ти или от чужденците, които са в земята ти, отвътре вратата ти. В същия ден дай заплатата му, преди да зайде слънцето на нея, защото е сиромас и има надеждата си на нея, за да не извика против тебе към Господа и ти бъде грях." (Левит 19:13; Второзаконие 24:14,15; Исход 21:26,27) "Пред бялите коси да ставаш и да почиташ старческото лице и да се боиш от твоя Бог." (Левит 19:32; виж също Левит 19:14) Всичко това и все пак нищо особено за священ-

ници и левити или за десетъка им.

Санитарните разпореждания на Закона, толкова необходими за бедният и дълго подтискан народ, заедно с нарежданията и ограниченията до чисти и нечисти животни, които могат или не могат да се ядат, са забележителни и биха били от интерес заедно с други негови черти. Ако мястото позволяваше разглеждането им, щеше да се види, че Закона е наравно, ако ли не и предварил последните заключения на медицинската наука по въпроса. Мойсеевия закон има също така образен характер, но това трябва да оставим за разглеждане в бъдеще. Дори бързият ни поглед ни дава изобилни доказателства, че Закона който съставлява самата рамка на цялата система на разкритата религия, която останалата част от Библията доразвива е наистина чудесно проявление на мъдрост и справедливост, особено когато се вземе под внимание датата.

В светлината на разума всички трябва да признаем, че това не доказва, че е дело на хитри и зли хора, но че съответствува точно на онова, което природата ни учи, че е божия характер. Това е доказателство за неговата мъдрост, справедливост и любов. Освен това, очевидно набожния и благороден законодател, Мойсей, отрича, че законите са негови собствени и ги приписва на Бога. (Исход 24:12; Второзаконие 9:9-11; Исход

26:30; Левит 1:1) Предвид чертите на характера му и заповедите му до народа да не лъжесвидетелствува и страни от лицемерие и лъжа, разумно ли е да се мисли, че такъв човек лъжесвидетелствувал и пробутал собствените си възгледи и закони за божии? Трябва да помним също, че изследваме сегашните копия на Библията и че затова честността с която тя е толкова забележителна е в същата степен приложима и към наследниците на Мойсей. Ако между тях е имало лоши хора, които търсели собственото си, а не народното добро, очевидно не са подправяли Светите Писания, които и до ден днешен са чисти.

ПРОРОЦИТЕ НА БИБЛИЯТА

Хвърлете поглед сега към общата характеристика на Библейските пророци и свидетелствата им. Един по-скоро забележителен факт е, че пророците с малки изключения не били от свещенническата класа. В онова време пророчествата им били въобще против разложеното и приспособленческо свещенничество, както и към склонниият към идолопоклонство народ. Главна мисъл на свидетелствуването им от божия страна към народа били главно упреци за грехове, съпроводено с предупреждение за приближаващо наказание, заедно с което понякога намираме

обещания за бъдещи благословения, след като се очистят от греха и се върнат към божията милост. Преживяванията на по-голямата част от тях съвсем не са за завиждане. Обикновено всички те били хулени и насилствено умъртвени. Виж 3-та кн. на Царете 18:4,10,17,18; 19:10; Йеремия 38:6 Евреем 11:32-38. В някои случаи изминали години преди да се признае истинския им характер на Божии пророци.

Но ние говорим това за пророческите писатели, чийто изрази потвърждават, че са пряко вдъхновени от Бог Иеова. Добре е в връзка с това да си спомним, че при даването на Закона на Израел, нямало свещенническа намеса. Той бил даден на народа чрез ръката на Мойсей. (Исход 19:17-25; Второзаконие 5:1-5.) Освен това, било вменено в задължение на всеки, който види нарушение на Закона да укори грешника. (Левит 19:17) Така всеки имал власт да поучава и укорява но и тогава, както и в наши дни, болшинството било погълнато от грижи за преуспяване и станали безразлични и нерелигиозни. Сравнително малко изпълнявали изискването да укоряват греха и увещават към благочестие. Проповедниците които правели това са наречени.. "пророци" както в Стария, така и в Новия Завет. Термина пророк, както обикновено е употребен означава "обществен обяснител." Общественните учители на идо-

лопоклонниците също били наричани така. Например: Пророци на Ваал" и т.н. Виж 1-во Коринтяни 14:1-6; 2-ро Петрово 2:1; Матей 7:15; 14:5; Неемия 6:7; 3-та кн. на Царете 18:40; Тит 1:12.

Пророчествуването в обикновения му смисъл на поучаване, след това станало популярно с известна класа и се изродило в фарисейство-поучаване вместо на божните заповеди – традициите на дедите, противопоставяне на истината и превръщането им в лъжепророци или лъжеучители. Матей 15:2-9.

От голямата класа наречени пророци, в различно време Бог Йеова избирал някои на които давал особено поръчение да произнасят речи, относящи се понякога до неща, които били под ръка, а в други към бъдещи събития. Към писанията на тази класа, говорили и писали движени от святия дух насочваме внимание сега. Те с пълно право могат да бъдат определени, като

БОЖЕСТВЕННО УПЪЛНОМОЩЕНИ ПРОРОЦИ.

Припомняйки си че пророците били главно хора от народа, без издръжка от десятъка на свещенническото племе и когато към това вземем под внимание факта, че те често не само порицавали царе и съдии, но също така и свещенници, (макар че порицавали не службата, а личните грехове на хората, които

ги заемали), става очевидно, че не е разумно да считаме, че пророците са свещенници от някаква свещенническа лига или други фабрикуващи лъжливи неща в Божие име. Разума в светлината на фактите противоречи на подобни подозрения.

Ако не намерим причина за съмнение в мотивите на различните Библейски писатели, но установим, че духа на различните ѝ части е дух на праведност и Истина, нека си зададем въпроса, дали съществува някакво звено, или връзка на единство между писанията на Мойсей, на другите пророци и писателите на Новия Завет. Ако наистина намерим някаква обща линия на мисъл, преплетена с Закона, пророците и Писанията на Новия Завет, които покриват период от 1,500 години, всичко това взето в връзка с характера на писателите ще бъде добра причина за признаване твърдението им, че са божествено вдъхновенни, ако в частност, темата обща за всеки от тях е велика и благородна, пасваща добре с осветения ни обикновен смисъл, което ни учи за характера и атрибутите на Бога.

Това и намираме: Един план, дух, намерение и цел обхващат цялата книга. Началните ѝ страници описват сътворението и падението на човека. Заключителните ѝ страници разказват за възстановлението на човека от това падение, а средните сочат

успешните стъпки на Божия план за осъществяване на целта. Хармонията и все пак контраста на първите три и последните три глави на Библията са поразителни. Едните описват първото сътворение, другите подновеното или възстановено творение с вдигане греха и проклятието му. Едните сочат Сатаната и злото навлизащи в света за да мамят и рушат, другите описват премахването на неговото дело. Унищожените – възстановени, злото заличено и Сатаната унищожен. Едните сочат власта изгубена от Адам, другите я сочат възстановена и завинаги установена от Христос и волята Божия вършена на небето и земята. Едните сочат греха, като причина за деградация, срам и смърт – другите сочат наградата за праведност – слава, почит и живот.

Макар написана от много пера по различно време и при различни обстоятелства, Библията не е просто сборник от морални предписания, мъдри мисли и утешителни думи. Тя е нещо повече. Тя е разумно, философско и хармонично твърдение за причините на злото в света днес. Тя е единствения лек и крайния му резултат, както е видян от божествената мъдрост, която видяла края на плана преди началото му, като чертаела пътя на Божия народ за неговото издигане и укрепване с много големи и скъпоценни обещания, които ще се осъще-

ствят в определеното време.

Учението на кн. Битие е, че човека бил изпитан в състояние на първоначално съвършенство в лицето на един негов представител, който не устоял и че сегашното несъвършенство, болести и смърт са резултат от това, но че Бог не го забравил и че в крайна сметка ще го възстанови чрез Изкупител, роден от жена (Битие 3:15) Това се поддържа и разработва по всякакъв начин. Необходимостта от смърт на Изкупител в жертва за греховете и праведността му, като покривало за греховете ни, е показано в обличането на Адам и Ева в кожи, в приемане приношенията на Авел, в олтара на Исаак, в смъртта на различните жертви чрез които патриясите се приближавали при Бога, и които установени от Закона просъществували през юдейския век. Макар и кредитирани с леко разбиране значението на някои от изразите им (1-во Петрово 1:12) пророците споменават, че греховете лежат върху определено лице, а не върху нямо животно. В пророческо видение те виждат онзи, който ще ги изкупи и ще освободи човешката раса. Той бил воден като "агне на заколение" че "биенията на човешката раса бяха върху него" и че "с страданията му се изцелихме." Те го рисували като "презрян и отхвърлен от хората," мъж на скърби и навикнал на страдания" и заявили че "наис-

тина взе на себе си болестите ни." (Исаия 53:3-6) Те споменали къде ще се роди Освободителя, (Михей 5:2) уверявайки ни, че това "не ще бъде за себе си." (Даниил 9:26) Те споменават различни негови особености - че щял да бъде "праведен" и свободен от "измама," "насилие" или някаква справедлива причина за смърт, (Исаия 53:8,9,11) че ще бъде предаден за тридесет сребърника; (Захария 11:12) че при смърта си ще се счете с престъпниците; (Исаия 53:12) че нито една негова кост не ще бъде счупена; (Псалом 34:20; Йоан 19:36) и макар, че щял да умре и да бъде погребан, плътта му нямало да се разложи, нито щяла да остане в гроба.- Псалом 16:10; Деяния на Ап. 2:31.

Писателите на Новия Завет, ясно и все пак просто записали изпълнението на предсказанията за Исус от Назарет и с логически разсъждения сочат, че *"изкупителната цена"* която дал била нужна, както било предсказано в Закона и Пророците, преди да бъдат заличени греховете на света. (Исаия 1:18) Те трасирали цялия план по най-ефективен начин без да апелират към предра съдъците нито към страстите на слушателите си, но само към просветления им разум, давайки възможност да се намери навсякъде някое забележително, подробно и убедително разсъждение по някой от въпросите. Виж Римляни 5:17-19 и нататък до 12 глава.

Мойсей посочил в Закона, не само нуждата от жертва, но така също и измиването на греховете и благославянето на народа под власта на великия Освободител, чиято власт и авторитет заявява той, ще превъзхождат широко собствените му, макар че ще бъде "като него." (Второзаконие 18:15-19) Обещаният Благословител и Освободител ще благослови не само Израел, но чрез него и всички племена на земята. (Битие 12:3; 18:18; 22:18; 26:4) Въпреки предразсъдъците на еврейския народ, пророците напротив продължили същата мелодия, заявявайки че Месия ще бъде също "светлината" която ще освети езичниците. (Исаия 49:6; Лука 2:32) Че езичниците ще дойдат при него "от краищата на земята" (Йеремия 16:19) че името му "ще бъде велико сред езичниците," (Малахия 1:11) и че "славата Господня ще се яви и всяка плът купно ще я види."- Исаия 40:5, виж също Исаия 42:1-7

Писателите на Новия Завет заявяват че Божественното помазание ги направило способни да разберат изпълнението на пророчествата засягащи жертвата на Христа. Те обаче, макар като юдеи да имали предразсъдъка да мислят, че благословенията им са ограничени само до собственния им народ, (Деяния на ап. 11:1-18) можали да видят, че нацията им щяла да се благослови. Заедно с тях и чрез тях щяли също да се благословят

всички земни племена. Те видяли също че преди благославянето на Израел или света, ще се подбере едно "малко стадо", както от юдеи, така и от езичници, които ще се окажат достойни след изпитание да станат сънаследници на славата и почитта на Великия Освободител и участници с него в почитта и благославянето на Израел и всички народи. – Римляни 8:17.

Тези писатели сочат хармонията на този възглед с писаното в Закона и Пророците. Величието и широтата на плана, който те представят в много голяма степен посреща най-превъзходната концепция, която може да се подкрепя – "Благи вести на голяма радост, които ще бъдат на всички народи?"

Мисълта за Мессия, като управител не само на Израел, но и на света, внушена в книгите на Мойсей е тема на всички пророци. Мисълта за Царство също била на първо място в ученията на апостолите, а Исус учел, че трябва да се молим: "Да дойде Царството ти" и обещал, че участващите в него трябва първо да страдат за Истината и се докажат достойни.

Надеждата за идващото славно Царство дала кураж на всички верни да издържат преследване и понесат позор, лишения и загуби дори до смърт. В великото алегорично пророчество с което завършва Новия Завет, достойното "Агне което беше заклано,"

(Откровение 5:12) достойните "обръщенци," които ще направи царе и свещенници в Царството си, изпитанията и препятствията, които трябва да преодолеят за да се удостоят да участвуват в Царството—всички те са верно обрисувани в него. След това са въведени символични представления на благословенията, които събират света под хилядогодишното управление на Христа, когато Сатана бъде вързан. Адамовата смърт и скръбта ще се премахнат и всички народи ще вървят в светлината на небесното Царство — новият Йерусалим.

От началото си и до края, Библията падържа учение, което не се намира никъде другаде и е противно на теориите на всички езически религии, че бъдещ живот за мъртвите ще настъпи чрез **ВЪЗКРЕСЕНИЕ НА МЪРТВИТЕ**. Всички боговдъхновенни писатели изразили доверието си в Изкупителя, а един от тях заявява, че на "утринта," когато Бог ги повика от гроба и излезат, злите не ще имат повече власт защото "правите ще ги обладаят рано, рано." (Псалом 49:14) Възкресението на мъртвите е проповядвано от пророците, а писателите на Новия Завет основават всичките си надежди за бъдещ живот и благословение на него. Павел изразява това така: "Ако няма възкресение на мъртвите, то нито Христос е възкръснал, то праздна е нашата проповед, праздна е и

нашата вяра...то и тези, които са починали в Христа *погинали са*. А сега Христос възкръсна от мъртвите и стана начатък на починалите....защото както чрез Адама всички умират, така чрез Христа всички ще оживеят." – 1-во Коринтиян 15:13-22.

Подобно на часовник чийто зъбчати колелца могат на пръв поглед да изглеждат излишни, но и най-бавно движещите се са необходими, така Библията съставена от много части и приготвена от много пера е едно завършено и хармонично цяло. Нито една нейна част не е излишна и макар че някои части вземат по-дейно участие и по-забележително място отколкото други, всички са полезни и необходими. Станало е нящо популярно всред така наречените "прогресивни мислители" и "велики теолози" понастоящем, да се отнасят с лекота или да пренебрегват, ако не и да отричат много от "чудесата на Стария Завет", като ги наричат "старинни бабини басни." Сред тях са разказите за Йона и голямата риба, Ной и ковчега, Ева и змията, спирането на слънцето по заповед на Исус Навин и Валаамовото магаре което проговорило. Изглежда тези мъдри мъже недооценили факта, че Библията е така преплетена и обединена в различните си части, че да се откъснат от тях чудесата или да се дискредитират те, означава да се дискредитира или унищожи цялото. Ако

оригиналните разкази са лъжливи, то и онези които са ги повторили са също фалшификатори или измамници и в всеки случай за нас ще бъде невъзможно да приемем свидетелството им, като боговдъхновенно. Ако от Библията се изхвърлят споменатите чудеса, това ще осакати свидетелството на главните им писатели, освен онова на нашия Господ Исус.

Разказа за падението е потвърден от Павел. (Римляни 5:17) Също и измамването на Ева от змията. (2-ро Коринтян 11:3; 1-во Тимотей 2:14) Вижте също отношението на нашия Господ към последното в Откровение 12:9 и 20:2. Заставането на слънцето и побеждаването на аморейците, като доказателство за силата на Бога, очевидно е образ на силата, която ще се разрази в бъдаще в "Божия ден" от ръцете на онези, които Исус Навин изобразил. Това е потвърдено от трима пророци. (Исаия 28:21; Авакум 2:1-3 13,14 и 3:2-11; Захария 14:1,6,7.) Разказа за говорещото магаре е потвърден от Юда 11 ст., и от Петър (2-ро Петрово 2:16), а великият учител Исус потвърждава разказите за Йона, голямата риба и Ной и Потопа. (Матей 12:40; 24:38,39; Лука 17:26. Вижте също 1-во Петрово 3:20.) В същност това не са по-голями чудеса от онези които е извършил Исус и апостолите, като обръщане водата в вино, изцеляване на болести и т.н., а като чудо възкре-

сяването на мъртви е най-чудесно от всичко.

Тези непознати нам чудеса имат съответни на тях около нас всеки ден, но тъй като са по-обикновени отминават незабелязани. Възпроизвеждането на живите организми, било то животни или растения са *извън разбирането ни* – както и *извън възможностите ни* – и за това са чудотворни. Ние виждаме осъществяването принципа на живота, но не можем да го разберем, нито да го осъществим. Посаждаме две семена едно до друго, условията, въздуха, водата и почвата са еднакви, *те израстват*, но не можем да кажем *как* и нито най-мъдрият философ може да обясни това чудо. Семената развиват организми с противоположни тенденции. Едно пълзи, друго стои право, форма, цвят, окраска, всичко е различно, обаче условията са едни и същи. Подобни чудеса израстват като нящо обикновено за нас и ние преставаме да си ги спомняме, като такива когато престанем да се очудваме както през детството си. Все пак те манифестират сила, която превъзхожда нашата и надвишава ограничената ни интелигентност. Те са като малкото чудеса записани в Библията с особена цел и като илюстрация подразбираща всемогъществото и способността на великия Творец да премахне всяко препятствие и осъществи волята си, дори до обещаното ни възкресение от

мъртвите, премахване на злото и накрая възцаряване на вечна правда.

Тук изоставяме случая. Всяка наша стъпка беше изпитана от разума. Открихме че има Бог, върховен, интелигентен Творец в когото мъдрост, справедливост, любов и сила, съществуват в съвършенна хармония. Намерихме че е разумно да очакваме от него откровение на плановете му за собствените му творения, способни да го разберат и интересуващи се от тях. Намерихме че самата Библия твърди, че е такова откровение, достойно за разглеждане, като такова. Разгледахме писателите в светлината на това което учели. Бяхме изненадани и *разума* ни подсказа, че подобна мъдрост, комбинирана с такива чисти мотиви не би могла да бъде лукав план на изкустни мъже с себелюбиви намерения. Разума ни накара да заключим, че е далеч по-възможно подобни праведни и благосклонни чувства и закони да бъдат от Бога, а не от хора. Това дава основание да се допустне, че не са дело на мошенници-свещенници. Видяхме хармонията относно свидетелството за Исус, изкупителната му жертва, възкресението и благославянето на всички в резултат на славното му Царство, което ще настъпи. Разума ни каза, че схемата, която е толкова велика и обширна надхвърляща всичко което ни дава основание да очакваме все пак е изградена на разумни

очаквания и заключения и би трябвало да бъде Божият план, който търсим. Той не може да бъде просто човешки план, защото дори когато се открие е твърде велик за да бъде повярван от хората.

Когато Колумб открил река Ориноко, някой казал, че е открил остров. Той отговорил: "Река като тази не може да изтича от остров. Това мощно течение трябва да събира водите на континент." Така че дълбочината, силата, мъдростта и обсега на Библейското свидетелство ни убеждава, че не човек, но Всемогъщия Бог е Автор на плановете и откровенията ѝ. Хвърлихме бръз, повърхностен поглед на твърденията на Писанията, че са от Божествен произход и ги намерихме разумни. Следващите глави ще открият различните части на Божия план и надяваме се ще дадат предостатъчно доказателства на всеки непредубеден ум. Библията е вдъхновено от Бога Откровение и дължината, ширината, и дълбочината на плана който открива, отразява славно божественния характер, който до сега е бил смътно разбиран, но сега се вижда по-ясно в светлината на зазоряващия се Хилядогодишен ден.